

[Henry Christensen.]

hvad man mente om erhvervenes indstilling over for regeringens politik. Den sammenhæng, som regeringen har lagt frem, hvor er den godkendt af nogle af de sagkyndige? Så vidt jeg har set, har en af de økonomiske professorer i Århus taget klar afstand fra den sammenhæng, der her er lagt frem, i en kronik forleden dag i Jyllands-Posten, og så vidt jeg har set, er de henvendelser, vi hidtil har modtaget fra erhvervslivets organisationer — folketinget har i hvert fald modtaget to — også gået imod regeringens forslag i den sammenhæng, hvori de er lagt frem her, så jeg kan meget vanskeligt se, hvad statsministeren og hr. Per Hækkerup bygger denne opfattelse på.

Om lovforslagene siger statsministeren nu, at de er jo ikke ultimative, og hr. Per Hækkerup siger, at det skal ikke tages så bogstaveligt, det skal, forstår jeg, ses i sammenhæng med andre ting, og han har sagt: vi viger ikke en tøddel fra vore forslag. Jeg noterer mig naturligvis dette, men det er klart, at det ikke er et spørgsmål om sådan at ændre på kommaer og den slags ting i forslagene; det er et spørgsmål om, hvorvidt der er vilje til en fundamentalt ændret økonomisk politik. Hr. Per Hækkerup siger, at dette skal jo naturligvis ses i sammenhæng med en anden politik, med andre foranstaltninger, og jeg har bemærket mig — for det har man jo oplyst om igennem radio og fjernsyn næsten evindeligt i disse dage — hvad det er for en lang række særlige foranstaltninger, socialdemokratiet og regeringen sammen med hr. Aksel Larsen og hr. Thomas Lund er gået så dybt ind i en nærmere undersøgelse af. Tror man, det er den sammenhæng, der har mulighed for at skabe den tillid til og forståelse for dansk økonomi i erhvervslivet, som der nu er så stærkt et behov for?

Statsministeren havde også nogle bemærkninger om de offentlige udgifter, og det var sådan lidt på den ene og på den anden side. Først sagde statsministeren, at det var jo klart, at man ikke kunne lade de offentlige udgifter ude af betragtning i den nuværende økonomiske sammenhæng, og så føjede statsministeren til, at man havde jo nu også taget disse ting op til undersøgelse og vurdering, men det var ikke noget, man kunne gøre på en studs, det var vanskeligt,

når man skulle beskære de offentlige udgifter. Derefter gik statsministeren så over i sin polemiske form og ville åle oppositionen, der vel har haft finanslovsforslaget 4-5 dage: må vi så kontant få at vide, hvad det er for besparelser, der skal gennemføres?

Fornemmer statsministeren ikke selv, at man her er ude i en argumentation, som der ikke er noget sagligt, rimeligt indhold i? Det drejer sig jo ikke om at spørge, som statsministeren nu gør det: hvor er det, der bruges overflødige penge? Det er der jo ingen der har sagt man gør. Det kan godt ske, der er nogle steder, hvor nogle opgaver bliver løst, som man kan være mere eller mindre overbevist om rigtigheden af. Men det er jo ikke det, der er problemet. Problemet er et andet, problemet er, hvor meget vi, hvis vi skal bevare eller genskabe balancen i den danske økonomi, har mulighed for at bruge på de offentlige budgetter uden at fortsætte med det store underskud, uden at køre med en fortsat voldsom inflation her i landet, og det betyder, at der er en lang række opgaver, eller at der kan være opgaver, som det vel er ønskeligt at løse, men som man må lade være med at løse. De forslag til 500 mill. kr., som finansministeren fik fra sine ministerkolleger, og som han skar væk, drejede sig vel også om opgaver, det var ønskeligt at løse. Det var vel ikke bare noget, der var overflødigt, de øvrige ministre ville anvende penge til. Hvis vi skal bringe orden i dette lands økonomi, vil jeg henstille, at man lader være med at diskutere spørgsmålet om omfanget af samfundsudgifterne alene ud fra det synspunkt, at de, der mener, det er nødvendigt, at stigningen bringes i bedre overensstemmelse med produktionsudviklingen, har kun talt om overflødige udgifter; det er ikke det, der er problemet.

Statsministeren har jo fra nogle gange, hvor han valgte at forhandle med andre dele af dette folketing end dem, han nu har valgt, erfaring for, at vi fandt frem til ikke i sig selv ønskværdige, men økonomisk begrændede begrænsninger i de offentlige udgifter. Vi ville gerne have afholdt disse udgifter, men vi afstod i fællesskab fra det, fordi vi fandt, det var nødvendigt af hensyn til den økonomiske sammenhæng i landet. Indtil regeringen erkender dette, savner man det fundamentale grundlag for at komme til at